

Ο ΦΙΛΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Θ'.

Ζάκυνθος 1860.

Νοέμβριος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

περί τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Δὲν ἐμπόδιζε τί ποτε τοὺς Γραμματικούς, διὰ νὰ αὐξήσωσι περισσότερο τὴν σύγχυσιν, νὰ ἐνώσωσι τοῦτο τὸ τελευταῖον εἰς ἓν μέρος λόγου, Εἰσμάτην, καθὼς ἔκαμαν εἰς ἄλλα πολλά, ἀλλάξαντες εἰς τινὰ καὶ αὐτὸν τὸν τόνον. Τοιαῦτα εἶναι χωρὶς ἀλλαγὴν τόνου, τὰ ἐξῆς· Διόλου, Εἰσάπαν, Ἐξίσης, Ἐπίσης, Καθὰ, Καταρχάς, Κατόπιν, Παραυτὰ (1), Παραχρῆμα, ἀντὶ τοῦ, Δι' ὄλου, Εἰς ἅπαν, Ἐξίσης, Ἐπ' ἴσης, Καθ' ἃ, Κατ' ἀρχάς, Κατ' ὄπιν, Παρ' αὐτὰ, Παρὰ χρῆμα. Τὸ Ὅπις, θηλυκὸν ὄνομα (ὅθεν ἐπλάσθη τὸ Κατόπιν), κατὰ τοὺς ἐξηγητὰς τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. II, 388),

Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες,

σημαίνει τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν τὴν ἀκολουθοῦσαν εἰς τοὺς ἀμαρτάνοντας (Ἐτυμολογ. σελ 627). Ἀπλούσερον ἦτον νὰ εἴπωσι, ὅτι ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς, Ἀκολουθίαν, ἔπειτα προσέλαθε τὴν σημασίαν τῶν κακῶν ἐπακολουθημάτων, ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς πονηροὺς διὰ τὴν κακίαν αὐτῶν· καθὼς ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τοὺς Γάλλους τὸ Suites (ἤγουν τὸ πλινθυντικὸν Ὀπίδες) λαμβάνεται πολλάκις ἐπὶ κακοῦ. Εἶναι λοιπὸν τὸ Ὀμηρικόν, «Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες» ὡσάν νὰ εἴ-

(1) Εἰς τὸν Ἡσύχιον ὅμως καὶ τοῦτο γράφεται προπαραυτῶνως, Πάραυτα, καθὼς καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν.

πης, «Μὴ ψηφούντες τὰ ἐκ τῶν θεῶν δυσυχῆ ἐπακολουθήματα· τὸ δὲ Κατ' ὅπιν ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπλὴν σημασίαν τοῦ Κατ' ἐπακολουθήσειν.

Ἡῦξισι πρὸς τούτοις τὴν σύγχυσιν τῶν τοιούτων συνθέτων, καὶ ἡ μεταβολή, ἢ μετάθεσις τοῦ τόνου. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἐπίπαν, Ἐπέκεινα, Ἐκποδῶν κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ Ἐπί πᾶν, Ἐπ' ἐκεῖνα, Ἐκ ποδῶν. Τοῦ Ἐπέκεινα μάλιστα ἡ ἀτοπία φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, Ἐπί τάδε, τὸ ὁποῖον κἀνεὶς ἀκόμη, δὲν ἐτόλμησε μήτε νὰ νοήσῃ μήτε νὰ γράψῃ ἐπιρρήματικῶς, Ἐπιτάδε. Τὸ Ἐκποδῶν ὅτι δὲν διαφέρει τίποτε ἀπὸ τὸ Ἐκ ποδῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν σημαίνει τὸ, Ἀπὸ τὴν μέσσην, γίνεται φανερόν ἀπὸ ταύτην τὴν μονόστιχον γνώμην.

Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἔκποδῶν φίλοι.

Τοῦτο παραφραζόμενον ἄλλο δὲν θέλει νὰ εἴπῃ, πλὴν ὅτι, Ὅταν δυσυχῆ τις, οἱ φίλοι του ἀναχωροῦσιν ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου κείνος φέρει τοὺς πόδας του, ἐκβαίναυσιν ἀπὸ τὴν μέσσην, μὴ θέλοντες νὰ τὸν ἀπαντήσωσι, καὶ τοῦ ἀφίνουσιν τὸν δρόμον ἐλευθέρον. Ἄλλ' ἴαν τὸ Ἐκποδῶν ἦναι Ἐκ ποδῶν, καὶ τὸ Ἐμποδῶν ἐξ ἀνάγκης ἦτον Ἐν ποδῶν, μὲ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, Τόπω. «Ἐμποδῶν γίνομαι ἡ ἴσταμαι τινι θέλει νὰ εἴπῃ, «Στέκω εἰς τὸν τόπον ὅπου μέλλει τις ἀνά θέσιν τοὺς πόδας του καὶ συντομώτερον, «Τοῦ ἔμποδίζω τὸν δρόμον». Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὐρίσκεται καὶ τὸ Προποδῶν (ἦγουν Ἐμπροσθεν) ἐπιρρήματικῶς, ἀντὶ τοῦ Πρὸ ποδῶν.

Ὅλα λοιπὸν ταῦτα, ἤθελεν εἰπεῖ τις, ὅσα μέχρι τούδε ἐσημείωσας, πικραίνεις καὶ θέλεις νὰ ἐξορισθῶσιν ἀπὸ τὰ ἐπιρρήματα; Καὶ τί κακὸν εἶναι, δύναμαι ἢ ἀποκριθῶ, ἴαν διωχθῶσιν ἀπὸ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ ἔβαλεν ἡ ἄλογος καὶ ἀφιλόσοφος Γραμματικὴ. Ὅτι, δὲν κρατεῖ τὸν οἰκεῖον εἰς αὐτὸ καὶ προσήκοντα ΤΟΠΟΝ, εἶναι καὶ λέγεται ΑΤΟΠΟΝ· καὶ τὰ ἄτοπα τῆς γλώσσης εὐκόλα γεννῶσι τὰ ἄτοπα τοῦ συλλογίζεσθαι, καὶ ταῦτα πάλιν γίνονται γονεῖς τῶν ἀτόπων τῆς διαγωγῆς. Ὅστις ἔμαθε νὰ ἦναι ἄτοπος εἰς ἓν, δὲν ἀργῆ νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀτοπίαν καὶ εἰς ἄλλα· ὅθεν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ γῆναι νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀτοπίαν καὶ εἰς ἄλλα· ὅθεν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον σύγχρονος ἡ ταραχὴ τῶν ἠθῶν μὲ τὴν ταραχὴν τῆς γλώσσης, ὡς τὸ ἐδειξεν ἡ πείρα εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Μ' ὅλον τοῦτο, ἐπειδὴ πρέπει καὶ αἱ καινοτομίαι νὰ ἔχωσιν ὄρια, διὰ τὸν φόβον μάλιστα μὴ μὲ τὰ ζιζάνια ἐκριζώσωμεν ὁμοῦ καὶ τὸν σῖτον, ἦγουν μὴ, ζητοῦντες νὰ ἐξορίσωμεν τὰς ἀριθμηθείσας λέξεις ἀπὸ τὸ ἐπιρῆμα, συνασπασάσωμεν ὁμοῦ καὶ γνήσια ἐπιρρήματα, ἢ τοῦλάχιστον ὅσα ἡ

χρήσις, ἢ μὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ τόνου, ἢ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὑπογεγραμμένου ε, ἢ μὲ ἄλλην τινὰ σύνθεσιν παράξενον, ἐρρίξωσας, νὰ εἴπω οὕτως, εἰς τὰ ἐπιρρήματα· διὰ ταῦτα λέγω τὰς αἰτίας, ἀρκεῖ νὰ ἐξορίσῃ τις μέρος ἀπ' αὐτὰ, ὅσα δηλαδὴ δὲν ἔχασαν ἀκόμη τὴν ὄνοματικὴν ἢ ῥηματικὴν αὐτῶν φύσιν, καὶ νὰ σημειώσῃ τὰ λοιπὰ συναθροισμένα εἰς ἐξαιρετον κεφάλαιον ὑποτεταγμένον εἰς τὸ Ἐπιρῆμα, ὡς Ἐπιρῆματικὰς ἀνωμαλίας, καθὼς τάττονται μετὰ τὰς κλίσεις τὰ ἑτερόκλητα, καὶ μετὰ τὰς συζυγίας τὰ ἀνώμαλα ῥήματα.

Μήτ' ὁ Σύνδεσμος εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τοιαύτας ἀνωμαλίας. Ὅστις δὲν ἐξεύρει ὅτι ἀπὸ δύο μέρη λόγου (Ο,ΤΙ, καὶ ΔΙ' Ο) ἡ χρήσις ἔπλασε τοὺς Συνδέσμους ΟΤΙ καὶ ΔΙΟ, καὶ ἀπὸ τρία (ΔΙ' Ο,ΤΙ), τὸν ΔΙΟΤΙ, ἄς ἀκούσῃ τί λέγει περὶ τούτου ὁ Ἀπολλώνιος (1)· «Οὐδέ »τὸ Ὅτι [ἐν τῷ Δίῳτι] τῷ ὄντι σύνδεσμός ἐστιν, ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. . . . προφανὲς οὖν γενήσεται, ὡς εἶη πέν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς Διᾶ, κατὰ συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικὴν ἐπαλλήλων δύο πτωτικῶν τοῦ Ὅ καὶ τοῦ Τι, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλης ἢ αἰτιατικῆς». Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁ Θεόδωρος, συγκατηρήθησεν χωρὶς ἀνάγκης μὲ τοὺς συνδέσμους καὶ τὸ Ἐφ' ἑ. Τὸ Οὐνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Οὐ ἔνεκα (Ἰλιάδ. Α, 11),

Οὐνεκα τὸν Χρῆσον ἠτίμησ' ἀρπυίρα,

καὶ τὸ Τοῦνεκα, ἀναλυόμενον εἰς τὸ Τοῦ (ἦγουν Τούτου) ἔνεκα (Ἰλιάδ. Α, 96),

Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκχόλος, ἡδ' ἔτι δώσει,

εἶναι καὶ αὐτὰ κατὰ τοὺς Γραμματικούς συνδέσμοι. Ἀλλὰ τὸ ἔνεκα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύονται (Ἰλιάδ. Α, 94),

Ἄλλ' ἔνεκ' ἀρπυίρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,

τί εἶναι; σύνδεσμος αἰτιολογικὸς καὶ αὐτὸς, ἂν ἐρωτήσῃς τοὺς Γραμματικούς. Ἀλλὰ διὰ τί συντάσσεται μὲ γενικὴν, ὁπόταν κἀνεὶς ἄλλος σύνδεσμος δὲν ἔχῃ πτωτικὴν σύνταξιν; καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις δὲν εἶναι ἰκανὴ μαρτυρία, ὅτι εἶναι πρόθεσις; Τὸ ὑπωπτεῖσθαι ὁ Ἀπολλώνιος (Δ, σελ. 314), «Τὸ γὰρ, ἔνεκα τίνος λυπῆ, καὶ Διαιτὶ λυπῆ, ἐν ἴσῳ πέρσι· καὶ τὸ, ἔκ τῆς ῥαθυμίας, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ, ἔνεκα τῆς ῥαθυμίας» καὶ ὁμοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ. Τόσον αἱ προλήψεις ἐμποδίζουσι τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν πραγμάτων.

(1) Ἰλιάδ. Δ, σελ. 315.

Τὸ γαλοῖότερον παρὰ τὰλλα εἶναι οἱ Παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι τῶν Γραμματικῶν. Αὐτοὶ ὑπέθεσαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἦγον εἰς γλῶσσαν ἐθνους ἀγγινοῦσάτου, εἶδος λέξεων ἢ μορίων, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς γλώσσης, γενικῶς θεωρουμένης, καὶ μὴ εὐρίσκειται εἰς κάμμίαν ἄλλην γλῶσσαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐπενόησαν τὰς λέξεις ὡς σημεῖα τῶν ἐννοιῶν καὶ τοῦ προφορικῆς λόγου τὸ ἔργον εἶναι νὰ εἰκονίζῃ τὸν ἐνδιάθετον. Ὅτι δὲν σημαίνει τί ποτε, μῆτε χρειάν μῆτε δύναμιν εἶχον νὰ τὸ ἐπινοήσωσιν. Ἐλάβον, λέγει ὁ Θεόδωρος, οἱ Παραπληρωματικοὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρου, ἢ κόσμου χάριν. Ἐπειτα, συλλογισθεὶς (ὡς φαίνεται) τὴν ἀτοπίαν τοιαύτης ἐξηγήσεως, προσθέτει πάραυτα, «Ἐχουσι δὲ πολλάκις καὶ σημασίαν διάφορον», τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ, ὅτι πολλάκις δὲν εἶναι Παραπληρωματικοί. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ· ἐπειδὴ ποτὲ δὲν εἶναι τοιοῦτοι, ἦγον ποτὲ δὲν παραλαμβάνονται διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἢ δι' ἀπλοῦν γολισμὸν τῆς φράσεως, χωρὶς νὰ παριστάνωσι μέρος τι τοῦ ἐνδιαθέτου τῆς ψυχῆς λόγου. Καὶ διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ παχυλὸν παράδειγμα τοῦτο, οἱ Παραπληρωματικοί, ἦγον οἱ Παραγεμιστικοὶ οὗτοι σύνδεσμοι, κατὰ τὴν ἐνοιαν τῶν Γραμματικῶν, ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἀναλογίαν μὲ τὰς μαγειρικὰς σκευασίας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι Παραγεμίματα τῶν βρωμάτων. Τὰ παραγεμίματα ταῦτα εἶναι (ὡς συγχωρηθῆ τοῦτο) περιττὴ γαστριμαργίας ἐπιπόσεις, ἀλλ' ὅμως τρέφουσι καὶ αὐτὰ ὅπωςδὴποτε, καθὼς καὶ αὐτὸ τὸ παραγεμιζόμενον καὶ δὲν ἐφάνη μῆτε μάγειρος, μὴτ' ὀσφοράγος ἀκόμη τόσον ἡλίθιος κἀνεὶς, ὥστε νὰ κατασκευάσῃ παραγεμίσιμα ἀπὸ λίθους ἢ μέταλλα, ἦγον ἀπὸ ὕλας ἀνεπιτηδείους νὰ θρέψωσι τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο τοιαῦτα παραπληρώματα εἰς τὰς συνουμιλίαις των, ἀσυγκρίτως παρ' ἐκείνους σοφώτεροι εἴμεθα ἡμεῖς, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ἐφύλαξε κἀνὲν ἀπὸ τὰ ἀνωφελεῖ καὶ ἀσήμαντα ταῦτα τῶν Γραμματικῶν παραγεμίσιμα. (Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ.

Βίος καὶ τελευταῖα Μιχαὴλ τοῦ Νέυ Στρατάρχου καὶ ὁμοτίμου τῆς Γαλλίας, Δουκὸς τοῦ Ἐλσχινγεν, Πρίγκιπς τοῦ Μοσχόβα κτλ. κτλ. κτλ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ἐκτοτε, οὐδὲ ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν ὁ ἀκούρατος ἐκεῖνος καὶ

γενναῖος στρατιώτης, ἐπάσαστο ἀνδραγαθῶν καὶ ἀναδεικνύμενος. Ἀνωφελεὶς δὲ ὄλως περιτολογία, ἤθελεν εἶσθαι ἐν τὰ πολλὰ κατορθώματά του, λεπτομερῶς ἐνταῦθα κατεγράφομεν. Διότι, ἀρκεῖ νὰ ποιήσωμεν μνεῖαν, μερικῶν μόνον τῶν πράξεών του, ὅπως δυνήθῃ ὁ ἀναγνώστης μας νὰ ἐπινοήσῃ ὁποῖος τις ἦν ὁ βιογραφούμενος ἦρω.

Στρατεύων κατὰ τὰ ἔτη 1796 καὶ 1797 ἐθαυμάσθη εἰς Φυροχέιν, Βουρτζβούργον καὶ Γεσσέν, ὅπου μάλιστα καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, φονευθέντος ὑπ' αὐτῶν τοῦ ἵππου του καὶ θλασθέντος τοῦ ζίφους του.

Ἡ Κυβέρνησις ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ δι' ἀνταλλαγῆς, ἔθεν καὶ κατὰ τὸν διαδεχθέντα τὴν εἰρήνην τοῦ Λόβεν πόλεμον, βλέπομεν αὐτὸν μεγάλα διαπράττοντα ἐν Μαγχεῖμ καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δανουβίου.

Κατὰ τὰς ἐκστρατείας τῶν ἀκολουθῶν ἐτῶν δὲν ἔμενε ἀργός. Ἡ διάσπημος τοῦ Hohenlinden νίκη ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἀκούραστον ἐκεῖνον ἄνδρα, διότι μόνος αὐτὸς ἠχμαλώτισε δεκακισχιλίους καὶ ἐκυρίευσε 10 τηλεβόλα.

Ἡ τῆς Λουμβέλλης εἰρήνη ἔθετε τέρμα εἰς τὸν αἰματηρὸν ἐκεῖνον Ἡπειρωτικὸν πόλεμον, δυστυχῶς ὅμως τέρμα προσωρινόν! Κατὰ τὸ βραχυκρόνιον διάστημα τῆς ἀνακοχῆς τῶν ὅπλων ἠδυνήθη ὁ Νέυ νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς Γαλλίαν, ὅπου καὶ διατρίβων συνεχίζουσα, ἐπινεύσει καὶ μάλιστα προτροπῇ τοῦ Πρώτου Ἰπάτου, τὴν Δεσποσύνην Ωγιῆ, φίλην πιστὴν καὶ προσφιλεῖ τῆς Ἡγεμονίδος Ὀρτηνσίας.

Ἀλλὰ μόνον δι' ὀλίγον ἠδυνήθη ἀταράχως νὰ γευθῆ τῆς οἰκιακῆς ἐκείνης εὐδαιμονίας. Τὸ ἐπιδὸν ἔτος ὁ Ἰπάτος Βοναπάρτης ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Πρέσβυν πληρεξούσιόν του εἰς Ἑλβετίαν, ὅπου καὶ διεκρίθη διὰ τὴν σύνεσιν καὶ μετριότητα αὐτοῦ. Ἀνακληθεὶς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, διετάγη, ἅμα ἀφιχθεὶς εἰς Παρίσιους, νὰ σπεύσῃ εἰς Βοσλῶννην καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ 6του Σώματος τοῦ δι' Ἀγγλίαν παρασκευαζομένου στρατοῦ.

Ἐνῶ ὁ Νέυ διέτριβεν ἐκεῖ, ὁ Ναπολεὼν Βοναπάρτης, εἰσακούων τὰς εὐχὰς τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ἀνηγορεύετο Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων. Ἄμα δὲ λαθὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν, ἔσπευσε ἀνταμείβων τὰς τοῦ ἀνδρὸς ἐκδουλεύσεις, νὰ ὀνομάσῃ τὸν Νέυ Στρατάρχη, καὶ ἱππότην τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς!

Ἐκραγέντος τοῦ μετὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου ὁ Στρατάρχης ἔδραμε εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὅπου ἀλεπάλληλοι καὶ συνεχεῖς θρίαμβοι ἐδόξαν καὶ πάλιν τὰ ὅπλα του. Ἡ ἀλωσις τοῦ Ἐλσχινγεν, ἡ πτώσις τῆς Οὐλμης, ἡ παντελής ἐκ Τυρόλου τῶν Αὐστριακῶν ἐκδίωξις,

τέλος δὲ ἡ κατάληψις τῆς Ἰνοπρούκης εἶναι οἱ μέγιστοι τῶν Σριαμβῶν του.

Τὴν εἰρήνην τοῦ Πρεσβούργου (26 Δεκεμβρίου 1805) διεδέχετο νέος πόλεμος. Ὁ Νεὺ μεθεῖξε ὄλων τῶν μαχῶν τῆς αἰματηρᾶς ἐκείνης ἐκστρατείας τοῦ 1806. Ἡ συνθηκολόγησις τοῦ Ἐρφούρτου καὶ Μαγδεβούργου, ἡ διάβασις τοῦ Βιστούλα καὶ ἡ ἄλωσις τοῦ Θόρνου, αἱ ἀθάνατοι νίκαι τοῦ Ἐυλά καὶ τῆς Φριεδλάνδης, ὀφείλονται πρὸ πάντων εἰς τὴν σύνεσιν καὶ δραστηριότητα αὐτοῦ.

Κατὰ τὰ ἔτη 1808 καὶ 1809 εὐρίσκομεν αὐτὸν Σριαμβεύοντα ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅθεν μετ' οὐ πολὺ ἀνεκλήθη ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν Ναπολέοντα εἰς τὴν κατὰ τῆς Ῥωσσίας φοβερὰν ἐπιθεσίαν του, ἥτις ἐτρόμαξε τὴν Εὐρώπην καὶ ἔσυρε τὴν μεγάλην ἐκείνην Αὐτοκρατορίαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Διέπρεψε εἰς τὰς μάχας τῆς Λιαδῦ, Σμολένσκης, Βαλεντίνης καὶ τοῦ Μοσχόβα, ὅπου μάλιστα, εἰς τὸ πεδῖον αὐτὸ τῆς μάχης ὁ Ναπολέων τῷ ἀπένευμε τὸν τοῦ Πρίγγιπος τίτλον. Κατὰ τὴν τερασίαν ἐκείνην ὀπισθοχώρησιν τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ, ἤρχε τῆς ὀπισθοφυλακῆς! Ἐδῶ δὲ ἀνέπτυξε τὰς θαυμασιωτέρας στρατιωτικὰς ἀρετάς. Εἰς τὴν διάβασιν τοῦ Δνειπέρου ἀπώλεσε τὸ πυροβολικὸν καὶ τὴν ἀποσκευὴν του, μόνον δὲ τρισχίλιοι ἄνδρες τῷ ἐναπέμενον, ὅτε αἴφνης εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ ὀλίγοι στρατιῶταί του καταληφθέντες ἀπὸ πανικὸν φόβον, ἀρνοῦνται νὰ προχωρήσωσι, τινὲς μάλιστα καὶ συμβουλεύουν τὴν εἰς τὸν ἐχθρὸν παράδοσιν. Ἀλλ' ὁ Νεὺ ὀρμᾶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.

«Στρατιῶται, κράζει, ἡ Γαλλία εἶναι ἐμπροσθέν σας, ὀπισθεὶ δὲ φοβερὰ αἰχμαλωσία. Ἐγκαταλείπετε τὸν Στρατηγόν σας. Ὀδτος πορεύεται ἵνα ἀποθάνῃ ἐλευθέρως καὶ Γάλλος. Σεῖς δὲ αἰχμάλωτοι».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεψύχωσαν τοὺς ὀλίγους ἐκείνους γενναίους, οἵτινες ὀρμῶσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, διασπῶσι τὴν γραμμὴν του, καὶ μετ' ὀλίγην ζημίαν των συνεννοῦνται μετ' τοὺς προπορευομένους συναθλητὰς των, οἵτινες τοὺς ὑποδέχονται ἐνθουσιῶντες.

Ὁ Νεὺ ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τῶν δύο ἐπομένων ἐτῶν τὰς ἀπαισίους ἐκστρατείας. Ἦτο δ' εἰς τῶν μάλλον προτροψάντων τὸν Ναπολέοντα, ὅπως παραιτηθῆ τῆς Ἡγεμονίας, ἐλπίζων διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν καταβεβλημένην καὶ ἀναξιοπαθοῦσαν Γαλλίαν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Πλὴν ταχέως εἶδε ψευθεύσας τὰς καλὰς ταύτας ἐλπίδας του! Διὰ τοῦτο σαλεύει ὑπὸ τοῦ Αὐτοδούκου ΙΗ'. ἵνα σαματήσῃ τὸν ἐξ Ἑλλάδος ἐρχόμενον νικητὴν Ναπολέοντα, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐνωθῆ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ προσκαλέσῃ

τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιῶτας ἵνα μιμηθῶσι τὸ παράδειγμά του.

Ἐπολέμησε ἐνδοξῶς, παρὰ τῷ παλαιῷ συστρατιώτῃ του εἰς Βατερλώ, καὶ τότε μόνον ἀπεσύρθη τοῦ διὰ τὴν Γαλλίαν ἀπαισίου ἐκείνου πεδίου, ὅτε εἶδε τὸν Γαλλικὸν στρατὸν ἐξ ὀλοκλήρου τραπέντα εἰς φυγὴν.

Ὁ Ναπολέων παρητήθη καὶ δεύτερον. Τότε ὁ Νεὺ, μολοντί πολλοὶ τῶν φίλων του, προβλέποντες τὴν τύχην του, τῷ ἐπρότεινον διάφορα μέτρα φυγῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἐμπιστευόμενος εἰς τὰ μεταξὺ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων συμπεφωνηθέντα διὰ τῆς Συνθήκης τῆς 5 Ἰουλίου 1815, ἐπανέκαμψε εἰς Παρισίους. (1) Ταχέως ὅμως ἠγγόνησε ὅτι ἐπραξε λίαν ἀφρόνως ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας, διότι τὴν 5 Αὐγούστου, διαμένων εἰς τὸ κτήμα του, συνελήφθη ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ ἀπήχθη εἰς Παρισίους, ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας.

Τοῦ συγκαλεσθέντος πρὸς τοῦτο Πολεμικοῦ Συμβουλίου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου ἵνα δικάσῃ τὸν Στρατάρχη, παρεπέμφθη οὗτος ἐνώπιον τῆς Γερουσίας, μεταβληθείσης εἰς δικαστήριον, ὅπως κριθῆ, ἥτις καὶ παραχρῆμα ἐπελήφθη τῆς Ἀνακρίσεως.

Δύο τῶν τότε διασημοτέρων Νομικῶν τῆς Γαλλίας, ὁ Δουπὲν καὶ ὁ πατὴρ Βερριέ, ἀνέλαβον τὴν υπεράσπισιν τοῦ κατηγορουμένου, ὅς τις ἀγέρωχος καὶ καρτερικὸς παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν του.

Μάτην ἠθέλησε νὰ ἐπικαλεσθῆ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν τελευταίαν Συνθήκην, διότι ἡ Γερουσία τῷ ἠρήθη τοῦτο. Ἀγανακτίσας ὅθεν καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστὰς του ἐξεφώνησε ταῦτα: «Κύριοι, ἕως ἐδῶ ἐπίστευσα ὅτι ἠδυνάμην νὰ υπερασπισθῶ ἐλευθέρως. Ἀλλ' ἀφοῦ μ' ἐμποδίζουν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ Δίκαιον τῶν Ἐθνῶν, Μίαν Σύμβασιν γενομένην δι' ἐμὲ καθὼς καὶ διὰ πάντα ἄλλοι, παρακαλῶ τοὺς δικηγόρους μου νὰ μὴ ἐξακολουθήσωσι».

Οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν του ἐκάμφθη εἰς τῶν λόγων του ἐκείνων, οὐδεὶς τῶν δικαστῶν ἐτόλμησε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Ἀναστὰς τότε ὁ Δουπὲν ἠθέλησε ἄλλως πως νὰ υπερασπισθῆ τὸν Στρατάρχη· ἐὸ Μιχαήλ Νεὺ, εἶπεν, ἐγεννήθη εἰς Σαρλουή, ἡ πόλις αὕτη, διὰ τῆς

(1) Τὸ 42ον ἄρθρον τῆς Συνθήκης ἐκείνης ἔλεγεν οὕτω:

«Τὸ πρόσωπον καὶ ἡ περιουσία ἐκάστου εἶναι ἐπίσης σεβαστά. Οἱ κάτοικοι καὶ ἐν γένει πάντες οἱ ἐν τῇ πρώτευούσῃ θέλουσι ἐξακολουθήσει ἀπολαύοντες τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἐλευθερίας των, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶσι εἰς ἐξετάσεις περὶ τῶν θέσεων ἃς κατέχουσι ἢ καθεῖσαν, περὶ τῆς διαγωγῆς των, καὶ τῶν πολιτικῶν δοξασιῶν των».

Συνθήκης τῆς 20 Νοεμβρίου, μετέβη εἰς τὴν κυριότητα τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσσίας, ὁ Μιχαὴλ Νεῦ, ἐπομένως, εἶναι Πρῶσσοι, καὶ οἷς εἶθε ἀναρμόδιοι νὰ τὸν δικάσῃτε».

Κατωχρός τότε ἐξ ὀργῆς ἠγέρθη ὁ Στρατάρχης, καὶ μετὰ τῆς μεγαλύτερας συγκινήσεως ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Γερουσίαν κραυγάζων «Κύριοι, Γάλλοι εἶμαι καὶ Γάλλοι θέλω ἀποθάειν».

Περαιωθείσης τῆς δίκης τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου ἀπεσύρθησαν, ὅπως ἀποφασίσωσι. Ἐξ 186 ψηφισάντων, οἱ 169 κατεψήφισαν θάνατον, ὁ δὲ Στρατάρχης ἀπαχθεὶς, ἐρρίφθη εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ὅπου διήλθε ἀπραχῶς καὶ μεθ' ὑπομονῆς ὄντως θανασιᾶς τὰς τελευταίας τοῦ βίου του στιγμᾶς. Μικρὸν, πρὶν ἢ βαδίσει πρὸς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγόν του καὶ κύλῳγισε τὰ τέκνα του. Εἶτα δὲ γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπῆς ἀνέβη εἰς τὸ περιμένον αὐτὸν ἔξω τῆς φυλακῆς ὄχημα καὶ ὤδευσε πρὸς τὸν θάνατον.

Ἦτον ἡ 8η πρωϊνὴ ὥρα, τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1815, ὅτε τὸ φέρον τὸν Στρατάρχην ὄχημα ἐστάθη ἔξωθεν τοῦ Λουξεμβούργου. Οἱ μέλλοντες νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτοῦ στρατιῶται καὶ πλῆθος ἄπειρον λαοῦ περιέμενον ἤδη. Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν οὐδὲν ἐδίστασε ἡ ἐταράχθη ὁ Νεῦ, ἀλλὰ προχωρήσας με εὐσταθῆ βῆμα ἀντικρὺ τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἀνοίξας τὸ στήθος του, διέταξεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἴδιος τὸ πῦρ.

Ἐξ σφαιραὶ διατρυπήσασαι τὴν καρδίαν του, τὸν ἐρρίψαν κατὰ γῆς νεκρὸν. Ἐνῶ ταυτοχρόνως τέσσαρες ἄλλαι τῷ διεπέρων τὸν λαμὸν καὶ τοὺς βραχίονας.

Ὀλίγας στιγμᾶς πρὶν ἢ ἀποθάνῃ ἀπήθυσεν πρὸς τὸν ἐκεῖ παριστάμενον λαὸν τοὺς ἐξῆς λόγους, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς ἡ εἰλικρινῆς ἐξομολόγησις τοῦ ἀποθνήσκοντος Μάρτυρος. «Διακηρύττω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν, ὅτι οὐδέποτε ἐπρόδωσα τὴν πατρίδα μου. Εἶθε, ὁ θάνατός μου νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ. Ζήτω ἡ Γαλλία!»

Τοιοῦτοτρόπως, ἀπέθανε μόλις τὸ 47ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων, ὁ ἀνδρειότερος καὶ συνετότερος τῶν Γάλλων Στρατηγῶν, θῦμα τῆς πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν Αὐτοκράτορά του μεγίστης αὐτοῦ ἀφοσιώσεως. Τὸν νεκρὸν αὐτοῦ μικρὸς περιέκλεισε τάφος, οὐδεὶς δὲ λίθος, οὐδεμίαν ἐπιγραφὴν εἰδείκνυε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, εἰς τὸν περιηγούμενον ξένον τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ συστρατιώτης καὶ φίλος τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νέα ἐπέλθε εὐτυχῆς διὰ τὴν Γαλλίαν ἐποχὴ! Ναπολεοντίδης κραταίως καὶ συνετὸς, προσεκλήθη εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του. Οὗτος δὲ ἅμα λαβὼν τὴν ὑπερ-

τάτην ἀρχὴν, (1853) ἔσπευσε ν' ἀνεγείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Νεῦ μνημεῖον Ἰλαστήριον, ὅπερ κατέστη διὰ τοὺς Γάλλους τόπος προσκυνησματος. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ὅπερ ἡ χεὶρ εὐγνωμονούντος ἀνέψυξεν, πρὸς τὸν φίλον τοῦ θείου του, ἀνῆγειρε, ὑψοῦται ἐν τῷ μίσει τῶν ἀφώνων ἐκείνων τάφων ὡς ζῶσα διαμαρτύρησις τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῆς καταπίεσεως.

Τοιοῦτος ἐν βραχεῖ ὁ τοῦ Μιχαὴλ Νεῦ βίος. Ἠναγκάσθημεν νὰ περιορίσωμεν αὐτὸν εἰς γενὰ ὄρια, διότι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διατριβῆς μας, καὶ αἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις, δὲν ἐπέτρεπον νὰ ἐκταθῶμεν πλείότερον. Ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπεσχέθημεν, τοῦτο καὶ ἐτηρήσαμεν. Ἐπροσπαθήσαμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τῆς παρούσης ἡμῶν Βιογραφικῆς Μελέτης (ἂν ποτὲ τοιοῦτος ὑπάρξῃ!) τὴν μόνην καὶ γυμνὴν ἀλήθειαν. Τὸν Πανηγυρικὸν τοῦ ἀνδρὸς οὔτε ἠθέλησαμεν, οὔτε ἠδυνάμεθα νὰ πλέξωμεν!

Ὁ διερχόμενος τὰς ὀλίγας μας ταύτας γραμμᾶς, ἂς κρίνῃ ἐφ' ἑαυτοῦ, ἂν ἄξιος τῶντι τοῦ Μαρτυρικοῦ Στεφάνου ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ οὗ τὰς πολεμικὰς μόνον πράξεις ἐξεθέσαμεν, ἂν ἡ Γαλλία ὀφείλει ἢ ὄχι νὰ ἀγιαζῇ τὴν μνήμην του, καὶ νὰ καταράται διαπαντὸς τοὺς δολοφόνους καὶ ἀνάνδρους δημοῖους του.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, καταληφθέντες ἀπὸ δίκαιον σεβασμὸν διὰ τὸν Πρωτομάρτυρα τοῦτον τῆς Ἐλευθερίας, δὲν ἐδιδάσαμεν νὰ χύσωμεν δύο δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου του, καὶ μετὰ προθυμίας (τυχόντες τῆς περιζήσεως) νὰ μεταδώσωμεν τὸ ὄνομα καὶ τὰς πράξεις τοῦ γενναίου τούτου τέκνου τῆς Φίλης Γαλλίας εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὅπερ αἰσίποτε ἠγάπησε πᾶν ὅτι Εὐγενὲς πᾶν ὅτι ἔξοχον καὶ Μοναδικόν!

Ἐγράφον ἐν Ἀθήναις τῇ 10τῃ Μαΐου 1860.

Ἀριστοτέλης Π. Γκίνης Λευκάδιος.

Η ΟΡΑΙΑ ΕΛΛΗΝΗ ΠΡΟΪΑ.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΥΠΟ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ.

Ὅτε ἡ ὑπὸ τῶν νυκτιπλανῶν ὀρνέων συνοδευομένη νύξ, ἀποσύρουσα τὸ σκοτεινόχρουν περιεκάλυμμά της, ἔσβησε τοὺς ἀμυδρούς φανούς αὐτῆς, ἐπιταχύνουσα τὸ γαληνιατὸν ψυχρὸν βῆμά της πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως, μόλις ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ χρυσοῦ ὀχήματος ἐρυθρὸς γενόμενος Ὁρίζων, εἰδείξε τοὺς πεφτυεμένους ἐν τοῖς πολυφλοισβοῖσις

ὑδασι σκοπέλους. Μόνον ἄφινε τὴν ἀκμὴν τοῦ δισκοειδοῦς ὀφθαλμοῦ αὐτῆς ἢ μονότονος γλαυξ εἰς τὰς κοιλάδας τῶν μοναδικῶν ἐκείνων ὑψηλῶν ὀρέων, φοβηθεῖσα τὰ αἰγλοφανῆ τόξα τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅτε ἢ ἐπὶ τῆς φλογερᾶς ἀκτίνος ἀπαντηθεῖσα δρόσος ἐκ τοῦ πολυποικίλου πέπλου τῆς ἀνοίξεως, ὑψόνετο εἰς τὰς γλαυκάς οὐρανίους πεδιάδας τοῦ φαινοῦ ἡλίου, σκιάζουσα τὰ οὐρανομήκη πρασινόχροα ὄρη. Ὅτε ἀπεποιήθη τοὺς σιωπηλοὺς διαλογισμοὺς τῆς σκοτίας ἢ Ἠχώ, ἀκροαζομένη τὰς ἐκ τῶν ἐκείθεν κωμωπόλεων φιλοπόνους φωνάς, διατῆρει εἰς τὸν αἰθέρα τοὺς εὐχαριστηρίους ἐκείνους ἀθωοτάτους κελαδισμοὺς τῶν χαριέντων πτηνῶν.

Ἠγειρόμεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς πολυποικίλου θεᾶς ταύτης τῆς ἑαρινῆς πρωίας, ἥτις ἀντέκειτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου οὕσα ἔγκυος τοῦ θέρους· ἀπέπεμπε ἐκ τῶν κεχρωματισμένων ποικίλων ἀνθέων παντοδασίας εὐωδίας, αἵτινες ὑψόνοντο ὑπὸ τῶν ἐλαφρῶν πτερύγων τῶν ζεφύρων.

Ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτίνας του εἰς τὰς ὑλῶδεις κοιλάδας, ἅς τινες ἐνέπαιζον οἱ ταχύποδες λαγωοί, ὑπεκφεύγοντες τὰ αἰγλοφανῆ ἐκείνα βέλη. Ὁ ἐρωδιὸς ἐκλέγων τὴν θέσιν του εἰς τοὺς ὑψηλοτάτους κλώνους τῶν ἀειθαλῶν ἐκείνων δένδρων, ἔκρινε τὴν ἐπιβουλὴν του ῥίπτων τὸ βλέμμα του κατὰ τῶν ἀθῶων πουλιῶν, ἀμφιπετόντων ἐντὸς καὶ χερόντων μὲ τοὺς κελαδισμοὺς των ἐπὶ τῶν διαφανῶν διωρύγων.

Ἡ ἀηδῶν γλυκοκελαδοῦσα εἰς τὴν δασώδη μεμονωμένην θέσιν της, ἐκέρυττε τοὺς θάλλοντας πολυτίμους καρποὺς τῶν ὑψηλοκλώνων δένδρων.

Ἡ ἱερά Ἐλαφος συνοδευομένη ὑπὸ τῶν κτηνοφόνων ἐκείνων ἀνδρῶν, περιεπήδα καθ' ἑκάστην βαθμίδα τῶν ὀρέων ὑποκρινόμενη τὴν θεάν της. Τὰ ὑψηλά ὄρη ἐκέρυττον τὴν ἀθωότητα ἐκείνου τοῦ διαυγοῦς ἀμφιθεάτρου, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς ἐξάπλωνε τὴν φαντασίαν του ἐλευθέραν, καὶ ὁ μελωδὸς ἐσπούδαζε τὴν ἁρμονίαν τὴν ἐκ τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν σειομένων δένδρων ὑπὸ τῆς ἑαρινῆς αὔρας ἐξερχομένην.

Περιπλανόμενος τὰς περιχαρεῖς ἐκείνας πεδιάδας, ὁ ἐλαφρὸς μου ποὺς ἐπιέζετο εἰς τὰ ποικίλα ἐκείνα ἄνθη, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐτέρπετο, ἔχουσα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ εἰς τὰ θαυμάσια ἐκείνα ἀντικείμενα τῆς ἐλευθέρας φύσεως.

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀτενίζοντες εἰς τὸν κυανοῦν καθαροφανῆ οὐρανόν, δευτικὸς εἰδείχε τὰς πρώτας ἀρχάς τῆς εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν πεπλουτισμένην γῆν, ἥτις ἀντέδιδε τὴν καλοκαγαθίαν της διὰ τῆς πρωϊνῆς ἐκείνης αὔρας, ἐδίδασκε τὸν νοῦν μου διὰ τῆς ἠθικότητος τὴν αἰωνιότητα τοῦ Ἰσπεράτου Ὄντος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐκείνη ἢ ἑαροπρωία ἔλαβεν ἐλευθέραν τὴν ἀδειαν τῶν ὑπερφυῶν ἀντικειμένων αὐτῆς.

Ἐνέπνεεν ἀγνὴν τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην ἀθωότητα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὅτε τὸ Σύμπαν ἔδωσε τὰς πρώτας εὐχαριστίσεις τῆς τελειοποιήσεώς του. Ἐκεῖ ὁ φιλήσοχος νοὺς ἔκτεινε τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου αὐτοῦ, λαμβάνων τὰ πρώτα δείγματα, ἐκ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα δὲν ἐκρυπτον τὴν ἀνταμοιβήν. Ταυτίζεται μὲ ἐκείνα ἄπερ θεωροῦσι μακρὰν τὸ μελανὸν κάλυμμα τοῦ μίσους· καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν περιχαρῆ θέσιν ἐκείνης τῆς ἀθῶας φύσεως, εἰς ἣν ἐκυμάτιζεν αὐτὴ ἢ ἑαροπρωία, λαμβάνει τὸ ἐμβλημα τῆς ζωσῆς ὑπάρξεώς του.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ.

Καινοτόμος, τολμηρὰ καὶ ἀκούραστος, ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἀφοῦ τὰ τῆς πολιτείας καὶ τὰ τῆς θρησκείας μετερῶμισε, θέλουσα πᾶν ἔχνος τοῦ παρελθόντος νὰ ἐξαλείψῃ, ἐπεχείρησε καὶ αὐτοῦ τοῦ ἕως τότε ἐν Γαλλίᾳ ἰσχύοντος ἡμερολογίου, τὴν ἀντικατάστασιν, δι' ἄλλου συμφώνου πρὸς τὰς νέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰδέας.

Ὁ Συνοδικὸς Ῥώμ, δημοκράτης θρασὺς καὶ καινοτόμος ἀκράτητος, ἀνέλαβε τὸ ἔργον τοῦτο καὶ συνέταξε ἡμερολόγιον, ὅπερ δημοκρατικὸν κληθὲν, διεκηρύχθη ὑπὸ τῆς ἔθνικῆς Συνόδου ὡς τὸ μόνον τῆς Γαλλίας.

Περὶ τοῦ πάνυ περιέργου τούτου ἡμερολογίου δὲν εἶναι ἴσως πάντη περιττοί, ὀλίγοι λόγοι, χρήσιμοι καὶ πρὸς τὴν εὐχερσετέραν κατάληψιν τῶν τότε γραφάντων.

Κατὰ τὸ δημοκρατικὸν τοῦ Συνοδικοῦ Ῥώμ ἡμερολόγιον τὸ νέον ἔτος ἤρξατο ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1792, ἐν ἣ ἡμέρᾳ συνέπιπτε καὶ ἡ Φθινοπωρινὴ Ἰσημερία. Δώδεκα εἶχε τὸ ἔτος τοῦτο μῆνας, ἅπαντας ἐκ 30 ἡμερῶν συνισταμένους. Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ μῆνες οὗτοι ὡς ἐξῆς:

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ.

(ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου ἀρχίζοντες).

1. Βανδεμιαίρ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν τρυγητῶν.
2. Βρουμαίρ » » τῶν ὀμίχλων.
3. Φριμαίρ » » τῆς πάχνης.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ.

4. Νιβωζ καθ' ἡμᾶς μὴν τῆς χιόνος.
5. Πλουβιῶζ » » τῶν ὑστῶν.
6. Βαντόζ » » τῶν ἀνέμων.

ΕΑΡΙΝΟΙ.

- 7. Γκερμιαλ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν βλαστῶν.
- 8. Φλοριαλ " " τῶν ἀνθέων.
- 9. Προριζιλ " " τῆς χλόης.

ΘΕΡΙΝΟΙ.

- 10. Μεσσιδὸρ καθ' ἡμᾶς μὴν τῶν Στάχτων.
- 11. Θερμιδὸρ " " τῶν Καυσόνων.
- 12. Φρουκτιδὸρ " " τῶν Καρπῶν.

Ἐκαστος τῶν μηνῶν τούτων διηρέθη εἰς 3 δεκάδας, ἀντικατα-
 στησάσας οὕτω, τὰς παρ' ἡμῖν ἐβδομαδάς. Αἱ ἡμέραι ἐκάστης δε-
 κάδος ἐλέγοντο: Πριμιδί, Δουοδί, Τριδί, Καρτιδί, Κεντιδί, Σεξιτιδί,
 Σεπτιδί, Οκτοδί, Νονιδί, Δεκαδί.

Ἡ τελευταία αὕτη ἦν ἡ τῆς ἀναπαύσεως ἡμέρα.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἐνιαυτοῦ προσετέθησαν, ὅπως συμπληρωθῆ
 ὁ ὅλος τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἀριθμὸς, ἡμέραι 5 ἐμβόλιμοι, οὐσαι
 ἅπασαι ἑορτάσιμοι καὶ καλούμεναι ἡμέραι Ἀβράκωται. (Saus-Cu-
 lottes). Ἡ πρώτη αὐτῶν ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὴν Εὐφύϊαν, ἡ Β' εἰς
 εἰς τὴν Φιλοπονίαν, ἡ Γ' εἰς τὰς Ἀριστίας, ἡ Δ' εἰς τὰς Ἀ-
 μοιβάς καὶ ἡ Ε' εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, καθ' ἣν ἠδύνατό τις ἀ-
 νευθύνας νὰ λαλήσῃ καθ' οἰουδήποτε πολιτικοῦ ἀνδρός.

Τέσσαρα ἔτη ἀπέτελουν χρονικὴν περίοδον Φραγκιάδα λεγομένην,
 εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας προσετίθετο μία ἡμέρα, ἥτις ἦν ἀφιερωμένη
 τῇ Δημοκρατίᾳ καὶ καθ' ἣν λαμπραὶ ἐτελοῦντο πανηγύρεις.

Ἐκάστη τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἔφερε ἴδιον ὄνομα καὶ λ. χ. ἡ 1
 τοῦ Βανδεμιαίρ ἐκαλεῖτο ἡ ἡμέρα τῆς Σταφυλῆς, ἡ 23 Νιβῶζ τοῦ
 Σιδήρου, ἡ 5 Φλωριαλ τῆς ἀπόδος κτλ.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο ὀλίγον ἴσχυσε χρόνον. Διότι τεθὲν εἰς ἐ-
 νέργειαν, ὡς ἀνωτέρω ἔρρεθη, ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1792, ὀρι-
 στικῶς κατηργήθη τὴν 1 Ἰανουαρίου 1806 ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἀριστοτέλης Π. Γκίνης Λευκάδας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου 1860.

—ooooo—

Περὶ τοῦ τεχνικοῦ τῆς Μουσικῆς μέρους.

(Συνέχεια).

§ θ'. Μετὰ ταῦτα, ὁ Μουσικὸς Τέρπανδρος, ὅστις ἤμαζε σχεδὸν
 πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, ἐτήκωτε τὴν πρώτην χορδὴν τὸ, Σι ἡμιτό-

νιν, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔβαλεν ἄλλην νέαν, ἐνὸς τόνου ὑψηλοτέραν.
 Τὸ ἐπτάχορδον ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀκροστιχίδα τῶν τόνων. Μι, Φα,
 Σολ, Λα, οὐτ, ρε, Μι' τῶν ὁποίων αἱ ἄκραι ἤχουσι τὴν ὀγδόην.
 Τὸ δεῦτερον τοῦτο ἐπτάχορδον, ἐπειδὴ δὲν συνίσα δύο τέλεια τε-
 τράχορδα, ὁ Πυθαγόρας, ὡς λέγουσιν οἱ τινες, ὁ Λυκάων τῆς Σάμου,
 ὡς ἄλλοι, διώρθωσε τὴν ἀτέλειαν, παρεβάλλων εἰς αὐτὸ ὀγδόην
 χορδὴν ἐνὸς τόνου ὑπεράνω τοῦ, Λα. Ὁ Φιλότιμος, λαμβάνων ὀκτά-
 χορδον κιθάραν, ἰδοὺ, μοι εἶπεν, ἡ ὀκτάχορδος, ἥτις προέκυψεν ἀπὸ
 τὴν προσθήκην τῆς ὀγδοῆς χορδῆς· σύνθετος ἀπὸ δύο τετράχορδα,
 ἀλλ' ἄζυγα, θ' ἐστὶ, διηρημένα ἀπ' ἀλλήλων, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι,
 οὐτ, ρε, Μι. Εἰς τὸ α'. ἐπτάχορδον, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι, ἡμιτόνι-
 ον, οὐτ, ρε, ὅλαι αἱ ἐμβόλογοι χορδαὶ ἤχουσι τὴν διὰ τεσσάρων, Μι,
 Λα, Φα, Σι ἡμιτόνιον, Σολ, οὐτ, Λα, ρε. Εἰς τὸ ὀκτάχορδον δίδουσι
 τὴν πενταφωνίαν, Μι, Σι, Φα, οὐτ. Σολ, ρε, Λα, Μι. Ἡ διὰ πασῶν
 ὀνομάζεται τότε ἀρμονία. Δι' ὅτι περιεῖχε τὴν τετραφωνίαν, καὶ
 πενταφωνίαν, δηλ. ὅλας τὰς συμφωνίας· καὶ ἐπειδὴ τὰ διαστήματα
 ἐκεῖνα ἀπαντῶνται συνεχέστερον εἰς τὸ ὀκτάχορδον, παρὰ εἰς τὰ
 ἄλλα ὄργανα, ἡ ὀκτάχορδος λύρα ἐτιμήθη, καὶ ἔτι τιμάται, ὡς ἐν-
 τελέστερον σύστημα εἰς τὸ δικτονικὸν εἶδος. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πυθα-
 γόρας, οἱ μαθηταὶ του, καὶ ἄλλοι καθ' ἡμᾶς φιλόσοφοι παρεκινή-
 θησαν νὰ περικλείωσι τὴν θεωρίαν τῆς μουσικῆς εἰς τὰ ὅρια, μιᾶς
 διὰ πασῶν, ἡ δύο τετραχορδῶν. Μετὰ δοκιμὰς ἄλλας, διὰ νὰ αὐ-
 ξήσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν χορδῶν, ἐπρόσθεσαν τρίτον τετράχορδον ὑπὸ
 τὸ πρῶτον, καὶ οὕτως ἐσύνησαν τὸ ἑνδεκάχορδον, ἀπὸ ἑνδεκα χορ-
 δᾶς ὅν συνθετικόν, αἱ ὁποῖαι παρῆγον τοιαύτην σειράν ἤχων.
 Σι, οὐτ, ρε, Μι, Φα, Σολ, Λα, Σι, οὐτ, ρε, Μι. Ἄλλοι μουσικοὶ ἄρ-
 χησαν νὰ διαθέτωσιν ἐπὶ τῆς λύρας τῶν τέσσαρα, καὶ ἔτι ἕως πέν-
 τε τετράχορδα.

§ ι'. Μετὰ ταῦτα ὁ Φιλότιμος μ' ἔδειξε κιθάρας, εἰς τὰς ὁποίας
 εὐμαθέστερον ἦτον νὰ παίζωσι διωρισμένα τινὰ ἄσματα, παρὰ νὰ
 δίδωσι τὸ πρωτότυπον ἐνὸς συστήματος. Τοιαύτη ἦτον ἡ Μάγαδις,
 τὴν ὁποίαν ὁ Ἀνακρέων μετεχειρίζετο ἐνίοτε. Ἦτον συνθετικὴ ἀπὸ
 εἰκοσι χορδᾶς περιωρισμένης μόνον εἰς δέκα. Ἐπειδὴ κάθε μία ἦ-
 τον συναδευμένη μετ' τὴν ὀγδόην τῆς. Τοιοῦτον ἦτον τὸ Ἐπιγόνοιον,
 ἐφευρεθὲν ἀπὸ τὸν Ἀμβρακιώτην Ἐπίγονον, ὅστις πρῶτος ἔκρουε διὰ
 τῶν δακτύλων τὰς χορδὰς, ἀντὶ νὰ τὰς κινή μετὰ τὸ πλῆκτρον. Ὅσα
 καὶ ἂν δύναιμι νὰ τὸ ἀνακαλέσω, αἱ τεσσαράκοντα χορδαὶ του, ἀ-
 ναγόμεναι εἰς εἰκοσι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, παρῆγων τριπλοῦν ἐπτά-
 χορδὸν τὸ ὁποῖον ἠμπόρουσαν νὰ προσαρμόσωσιν εἰς τρία γένη, ἢ εἰς

τρεις διαφόρους τρόπους. Ἐξηκρῖνωσάς ποτε, τῷ εἶπον, τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων, καὶ ἡμιτονίων, τοὺς ὁποίους ἡ φωνὴ καὶ τὰ ὄργανα δύνανται νὰ διαδράμωσιν, ἢ εἰς τοὺς ἀνιόντας, ἢ εἰς τοὺς κατιόντας φθόγγους; Ἡ φωνὴ, μοὶ ἀπεκρίθη, διατρέχει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον δύο ὀγδόας, καὶ μίαν πεντάφωνον, τὰ ὄργανα ἐραπλοῦνται εἰς μεγαλητέραν ἔκτασιν. Ἐχομεν σύριγγας, ἀνερχομένας ἐπέκεινα τῆς τρίτης ὀγδόης. Ἐν γένει, αἱ γινόμεναι καθ' ἑκάστην εἰς τὸ σύστημα τῆς μουσικῆς μεταβολαὶ δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων, τοὺς ὁποίους μετέρχεται. Αἱ δύο μέσαι χορδαὶ παντὸς τετραχορδου, εἰς διαφόρους βαθμοὺς ἐπιτάσεως, καὶ ἀνέσεως ὑποκείμεναι, δίδουσι νὰ ἀκούωνται, καθὼς τὸ βεβαιώνουσι τινες, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν τριῶν γενῶν, καὶ εἰδῶν αὐτῶν, τὰ τρία τέταρτα, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, καὶ αἱ λοιπαὶ μικρότεραι ὑποδιαίρεσεις τοῦ τόνου. Ἵστε, εἰς κάθε τετραχορδον, ἡ δευτέρα χορδὴ δίδει τέσσαρα εἶδη τοῦ, ουτ, ἢ τοῦ, Φα' καὶ ἡ τρίτη, εἰς εἶδη τοῦ, ρε, ἢ τοῦ Σολ. Ἦθελον δώσει ἀριθμὸν, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπειρον, ἂν ἤθελε δοθῆ περισσοτέρα ἄδεια εἰς τὰς παρεκτροπὰς τῶν μουσικῶν, οἵτινες, διὰ νὰ ποικίλλωσι τὴν ἀρμονίαν, ὑψώνουσιν, ἢ ταπεινώνουσι, κατὰ τὴν θέλησιν τῶν, τὰς κινητὰς τοῦ ὄργανου χορδὰς, καὶ ἐξέγουσιν ἀπὸ αὐτὰς διαφόρους βαθμοὺς ἤχων, τοὺς ὁποίους ἡ ἀκοὴ νὰ διακρίνῃ δὲν δύναται. (Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὸν Θάνατον τοῦ Ἐγλαβεστάτου Κανονικοῦ ΙΑΚΩΒΟΥ ΓΙΡΑΡΔΙΝΗ

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΖΑΚΥΝΘΙΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΚΑΗΡΟΥ.

«Ὅταν δ' ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κείνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν αἰ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι».

(Πρόδικος)

Προσῆγγιζεν ἤδη ἡ ὀγδόη πρὸ μεσημβρίας τῆς 25. Οκτωβρίου παρελθόντος, ὅτε καταπληκτικὴ καὶ θλιβερωτάτη εἰδησις ἐν ἀκαρεῖ διασπάρη εἰς ὅλην σχεδὸν ἡμῶν τὴν πόλιν. — Κατηφῆς καὶ θλίψεως ἐμπλεως ἀποκατέστη ἡ ἡμέρα. Βαθυτάτη λύπη διὰ μιᾶς κατεκυρίευσεν ἀπάσας τὰς τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἀλλοδαπῶν ψυχὰς, καὶ μέγας θρήνος ἀνεφῆν ἐν ὅλῃ ἐν γένει τῇ νήσῳ Ζακύνθου! Ὁ Αἰδουσιμώτατος Κανονικὸς καὶ προεζόμενος τοῦ Ζακυνθίου δυτικῆς κλήρου Ἰακώβος Γιραρδίνης ἐτελεύτη πληρῆς πολυμαθείας τε

καὶ γνώσεων ἐπωφελῶν, ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν, ἀνὴρ διάσημος, πολυσχετος καὶ τοῖς πᾶσι ποθητός....

Ὁ Ἐγλαβεστάτος οὗτος ἱερεὺς διήνησεν ἅπαντα τὸν βίον κατὰ τὰς θείας τοῦ Θεοῦ ἐντολάς, ἐκπληρῶν δεόντως τὰ ἱερὰ καθήκοντά του· ἡ ζωὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε παραδειγμα βιοτῆς ἀμίμητου καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς. Δικαίως ἀναζητεῖ αὐτὸν ἡ κοινωρία ὅλη στερηθεῖσα ἀνδρὸς ἐλεημονεστάτου, φιλανθρωποτάτου, τοὺς μὲν δυστυχεῖς παρηγοροῦντος, τοὺς δὲ ἀσθενεῖς περιθάλποντος, οὐδένα ἀδικήσαντος, εἰλικρινοῦς, ἀπλοικοῦ, τοὺς θεοὺς καὶ ἀναλλοιώτους τοῦ Ἰψίστου νόμους ἐδήγην καὶ βάσιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔχοντος καὶ μέγα κενὸν λιπόντος.

Διδάσκαλος τῶν Ἰταλικῶν τε καὶ Λατινικῶν γραμμάτων, καὶ ἄλλοτε διευθυντῆς, ἐν τῷ δευτερεύοντι σχολεῖῳ Ζακύνθου, πρὸς δὲ ἰδιαίτερος πολλῶν ἐπιφανῶν τῆς νήσου πολιτῶν, ὠφέλησε τὰ μάλιχα μέγα μέρος τῆς νεολαίας χάριν τῆς ἰκανότητος καὶ εὐμεθοδίας του, καὶ ἦτις θέλει ἔσασι εὐγνωμονεῖν εἰς αὐτὸν δεῖξαντα ζῆλον διάπυρον. Ὁ ἀποδιδώσας εἶχε περιπλέον τὸ οὐράνιον μὲν καὶ οὐρανὸν ἀπ' ἐνός, βαρὺ δὲ καὶ ἐπίπυρον ἀπ' ἑτέρου καθῆκον τοῦ τὸν θεῖον λόγον κηρύττειν.

Ἄξιως λοιπὸν τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου μετακομισθέντος, ἀπειροῦ πλήθους λαοῦ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας παρακολουθήσαντος, καὶ ἀνεκφράστου λύπης εἰς τὰ αὐτῶν πρόσωπα χαρακτηριζομένης, καὶ τῆς πενθίμου ψαλμωδίας τέλους λαβούσης, ὁ Αἰδουσιμώτατος Ἱεροκῆρυξ καὶ τοῦ προρρήθέντος σχολεῖου Διευθυντῆς, Κωνσταντῖνος Ἱερομ. Στρατούλης, ἀκολούθως δὲ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες, ἐξεφώνησαν λόγους ἐπικηδείους, κηρύξαντες ἅπαντες τὰς σπανίας καὶ ἐξαιρετοῦς τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὰς.

Ψυχὴ ἀγνή καὶ ἐνάρετος! σὺ ἦτις ἐπτις ἀπ' ἡμῶν ἐγκαταλιποῦσα φίλτατον ἀδελφὸν περίλυπον, ὑπεῖκοντα ταῖς τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ ἀνεξιχνιάσις βουλαῖς καὶ ταπεινῶς φέροντα τὴν ἀνεκδιήγητον ταύτην μάστιγα, καὶ νεολαίαν βαρέως στενάζουσαν καὶ ἐν βαθυτάτῃ λύπῃ διακειμένην, τὴν ὑμετέραν ἔλλειψιν ὡς μέγα τι θεωροῦσαν, καὶ τὴν σὴν θέσιν πάνυ δυσπληρωτὸν πιστεύουσαν, σὺ ἦτις ἀνεξάλειπτος θέλεις εἶσθαι ἐν τῇ διανοίᾳ της καὶ διηνεκῶς θέλεις μνημονεύει σου τοῦ εὐεργέτου καὶ φιλοπροόδου αὐτῆς σεβασμοῦ ἀξίου διδασκάλου, δέχθητι τὰς ὀλίγας καὶ ἀσθενεστάτας ταύτας λέξεις, ἃς ἐνόμισα καθήκον μου ἱερὸν νὰ ἐκφράσω καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος πάντων μαθητῆς ὑμῶν, εἰς ἀδιαλείπτου καὶ ἀκρας εὐγνωμοσύνης μικρότατον τεκμήριον, συγχωροῦσα τὸ ἀδύνατον τούτων καὶ τὴν ἐμὴν τόλμην—

Διονύσιος π. Ἰωάννου Πετριεσίου.Ιος.

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΑΓΑΡΑΝ.

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΩ ΦΙΛΩ ΜΟΙ ΦΕΛΤΩΝΙ.

Νιάγαρα! μ' ἐτρόμαξαν
Τὰ πάμπολλα ὕδατά σου
Ἐ' ἐξέπληξαν κυλούμενα
Τροχούμενα νερά σου.

Θαῦμα ἴστασαι τῶν αἰώνων
Διὰ τὴν βλέπῃ τις παντοῦ
Τὴν σοφίαν τοῦ μεγάλου
Καὶ τοῦ κόσμου Διοικητοῦ.

Ὅταν τὸ ἀτμόπλοον ἐπεῦδον
Στὰ ἀφρίζοντα τοῦ Αἰγαίου
Ὑδάτα, ποτὲ εἰς Πάτριον
Μὲ ἔφερον ἐκ νείου,

Αἰὶν' ἰδῶ τὴν θέσιν 'καίην
Πεῦ Ἰωάννης ὁ Ἱερὸς
Τὴν βροντόφωνον τοῦ Πλάστου
Ἦκουσεν ὡς τρομερὸς

Καταράκτιν πολλῶν ὑδάτων
Νὰ βουίξῃ φοβερά,
Ἡ φωνὴ τοῦ Πλάστου μοιάζει
Ἦνα, ὦ Νιαγάρα!...

Ἦκουσα πολλὰς θαλάσσας
Νὰ μουγκρίζουν τρομερὰ,
Καὶ τὸ πλοῖόν μας νὰ πλήττουν
Μὲ ὀρμὴν τρομακτικὰ,

Ἐν Νιαγάρα τῆς Ἀμερικῆς, τῆ 6 Ἰουλίου 1858.

Ἦκουσα καὶ τὰ βροντώδη,
Κύματα τοῦ Ἰκεανῶ,
Ἐπὶ τὴν μεγάλην ἐξαψίν των
Νὰ κτυποῦν μέχρι οὐρανοῦ,

Πλὴν ὑπερέχει ὅλα αὐτὰ
Ἡ βροντερὴ φωνὴ σου
ὦ! ἀμίμητος ἴσταται
Ἡ βαθύκροτος βοή σου...

Εἶπε πάντα τὰ νερά σου
Ἄδιακόπως νὰ γλυστῇ
Ψάλλοντα ὕμνον πρὸς Ἐκεῖνον
Ποῦ τὰ πάντα διοικεῖ.

Κύλα, κύλα τὰ ὕδατά σου
Θέλῃς καὶ ἄλλους ἀν ἔλθοῦν
Μάγευσόν τους μὲ τὴν θέαν
Ποῦ μυριάδες τὴν ποθοῦν.

Ἄν ποτὲ τὰ παλυφλοισθιστά
Ὑδάτα τῆς νέας Παλλάδος,
Ἄν ποτὲ ἰδῶ Ἀθήνας,
Τὰς σκηῖας Ἀρχαίας Ἑλλάδος,

Ἡ καρδία μου θ' ἐνθουμείται
Μὲ ἀνεξάλειπτον χαρὰ
Τὰς στιγμὰς ὅπου διήλθεν
Εἰς σέ, ὦ Νιαγάρα! Γ. Α. Κ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Τόμ. Α'	Σελ. 70	Στίχ. 26	ἀντι Μισόθα	γράφ. Μισόθα
»	»	» 71	» Μικρὰς ἀνατροπῆς δυ- στηχῶς! Ἐτυχεν ὁ Νεῦς Μιχαήλ	» Μικρὰς ἀνατροπῆς, δυ- στηχῶς ἔτυχεν ὁ νέος Μιχαήλ
»	»	» »	» Οὐνοίρων	» Οὐσσάρων
»	»	» »	» Λαμάρκα καὶ Κυλῶ,	» Λαμάρκ καὶ Κολῶ,
»	»	» »	» ἔχει οὖν	» ἔχει οὖν